

Bojan Maksimović

GOST

Stigao je u ponoć
s uma sišavši
i rasturio
porodični mit o kazaljka

Tami se više nije žurilo.

JEDNOG JUTRA

Idem od vrata do vrata
Svuda sumnja
Dele mleko i krv
Razbijaju sijalice
Lica natiču
Ljudi oblače kišne mantile
Ljudi govore
Razbijaju ogledala
Menjaju ključeve

Idem
Sa platana spadaju
Izbledele čitulje.

NEJAKI

Njihove su nesanice
i crkve besputnice

I mrak i post
sa trpeze bačena kost

Nejaki – na svakoj strani
od sveta i veka neoplakani.

POSMATRAM ZID

Posmatram zid
Tu se zarilo koplje
Kroz senke se mrak uvlači
I ponešto od mlečnog puta
Neka niko ne pita ovu noć
Šta znači ovo bilje i kosti
Posmatram zid
Kao da ću dohvatiti za gušu
Konjanika kojeg su vekovi zaboravili.

OKUPLJANJE SLEPIH

Ni nož
ni hleb
ni so
Ništa

Sto je prazan
i oko njega
sede slepi

Ni reč
ni vino
ni pjesan
Ništa

Polako ustaju
mraku više
nisu potrebni.